

Publicerad 2008-03-25 11:49 av taowaki

Vit himmel

Vit himmel som ett ljus som aldrig behagade dyka ner i mig som i en dimma som omsluter mig istället runt min förvridna kropp vänder sig i alla väderstreck du kommer inte närmare mig än till tröskeln för jag släpper inte in någon in i mina domäner

På fältet står jag mellan tegarna och ser mig inte om för där står du med utsträckta armar och fingrar mig i håret som hänger långt ner på midjan och jag aktar mig för närkontakt och blickar in i den vita himlen med ett ljus som inte kunde vara mitt

Det är jord under mina barfota fötter och jag går med trampdynorna i leran och skiter i att det svider i skinnet av att inte låta dig få vidröra mitt ansikte för jag kan inte närheten så som det skrivs om i böckerna jag kan inte kontakten där ljus flödar mellan dig och mellan mig

Vit himmel och snö i kristaller över nejden och jag går långt ifrån brevid dig och jag tänker att om vi möttes så skulle jag gå sönder i frusna skärvor och du skulle inte hinna tina upp mig med dina ljusa mungipor som med lätta fjärilskyssar skulle få mig att utan omsvep ta din hand och smeka dig och mig med ljus som äntligen skulle få vara inuti och vit himmel skulle klarna och bara vara över oss lika evig som evigheten kan tänkas vara

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren taowaki med Poeter.se id #22058 innehar upphovsrätten